

har gjort sig stærkt gældende i Befolkningen. Hvad specielt angaar Landbefolkningens Krav til større Retssikkerhed, saa skal jeg her bemærke, at dette turde datere sig fra det Tidspunkt, da Gendarmerikorpsets Ophævelse tilvejebragte et tomt Rum i den politimæssige Sikringstjeneste paa Landet. I Motiverne til det Regeringsforslag, som har affødt det Lovforslag, hvormed vi her beskæftige os, indeholdes jo en Statistik, som dokumenterer, hvorledes Voldsforbrydelserne stærkt ere tiltagne i den senere Tid. Nu hævdede imidlertid det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Matzen), at Statistikken over disse Forbrydelser i al Almindelighed ikke dokumenterede Nødvendigheden af at ty til de skarpe Forholdsregler, som ved dette Lovforslag tilsigtes indførte. Ganske vist er det saa, at den foreliggende Statistik ikke udskiller Voldsforbrydelserne mod sagesløs Person, de Forbrydelser, som det foreliggende Lovforslag fortrinsvis omhandler, men der er dog neppe Tvivl om, at Voldsforbrydelserne mod sagesløs Person ere tiltagne mindst lige saa stærkt som de øvrige Voldsforbrydelser. Lægmandsopfattelsen, saaledes som den vindes gennem det umiddelbare Indtryk af Hverdagslivets Foreteelser, tør i alt Fald siges at gaa ud paa, at det særlig er Voldsforbrydelserne mod sagesløs Person, som ere stegne i forholdsvis stærkest Tempo. Hvad Retssikkerheden i Almindelighed her til Lands angaar, vide vi jo fra Politiets Uniformsknap, at Øjet i Haanden repræsenterer Symbolet paa Politiets Aarvaagenhed og derigennem paa Retssikkerheden. Efter de Dimensioner, som Voldshandlingerne her hjemme efterhaanden have antaget, er det imidlertid ikke langt fra at staa for den almindelige Opfattelse, som om Retssikkerheden mindre er symboliseret ved Øjet i Haanden end omvendt ved Haanden eller Næven i Øjet. Hvorom alting er, saa mødes man fra alle Sider i Erkendelsen af, at Tilvejebringelsen af større Retssikkerhed navnlig ved Indskrænkning af Voldsforbrydelserne bør være et attraaværdigt Maal. Det er alt-saa kun ved Valget af Midlerne til Forfølgelsen af dette Maal, at den skarpe Strid staaar, som har delt de politisk interesserede i Samfund i Almindelighed og de bestaltede Politikere i Særdeleshed i to bestemt udsondrede, hinanden skarpt modstaaende Lejre. Jeg skal saa her bemærke, at jeg personlig staaar i den Lejr, der har ment at burde acceptere det i det foreliggende Lovforslag indeholdte Princip

som et nødvendigt og af Samfundets Fredsforstyrre paatvunget Onde. Og uden i fjerneste Maade at forsøge at konkurrere om den Præmie, som det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) mente, at der kunde udsættes for den, der kunde sige noget nyt om Legemsstraffen, ønsker jeg dog at udtale, at jeg vælger dette mit Standpunkt paa Grund af, at Kendsgerningerne synes at vise, at de nævnte Samfundsfredsforstyrre ville, at der skal prygles inden for vort Samfund, og hvorfor skal det saa være det sagesløse Publikum, der skal tage alle Prygl? Denne Form for Saldering af Bøllernes Mellemværende med Samfundet er hverken tiltalende eller retfærdig. Men hvorfor saa ikke søge Ondet modvirket ved at etablere en Slags Strømslutning, der maa forudsættes at svække Udladningens Kraft ved at lede en Del af Udladningen tilbage til Ophavsmanden? Jeg nærer for min Part ikke nogen Tvivl om, at Etableringen af en saadan Strømslutning vil bidrage væsentlig til at svække Intensiteten af den Udladning af Voldshandlinger, som man fra alle Sider ønsker at komme til Livs.

Nu ved jeg imidlertid vel, at vi her befinde os over for det Moment, hvor Anskuelserne staa skarpest delte, nemlig ved Spørgsmaalet om Legemsstraffens Evne til at hidføre den Reduktion af Voldsforbrydelserne, som man fra alle Sider ønsker. Man har i saa Henseende anført Udtalelser fra særlig sagkyndige, der bestemt bestride Legemsstraffens Evne i saa Henseende, Over for disse staaar der imidlertid Udtalelser fra ikke mindre sagkyndige, der hævde det stik modsatte. Der staaar saaledes Paastand over for Paastand. I Debatten om denne Sag har man haft fremme i Forgrunden et af Medlemmer og Bestyrelsen for dansk Kriminalistforening forfattet Skrift om Pryglestraffen og hævdede, at den deri indeholdte Argumentation repræsenterer et vægtigt for ikke at sige afgørende Bevis mod Betimeligheden af at ty til Legemsstraf. Ogsaa jeg har med Opmærksomhed læst det paagældende Skrift, men det har imidlertid ikke formaaet at overbevise mig, og jeg kunde fristes til at sige, at det snarere har bestyrket mig i den Opfattelse, at Legemsstraffen vil vise sig at være et virksomt Middel til at bringe Voldsforbrydelserne tilbage inden for snævre Grænser. Jeg kunde ønske ganske kort at røre ved et Par Punkter i det paagældende Skrift. Det udtaler Side 11 og sikkert med Rette, at den jævne, brave Borger føler Kuldegys-